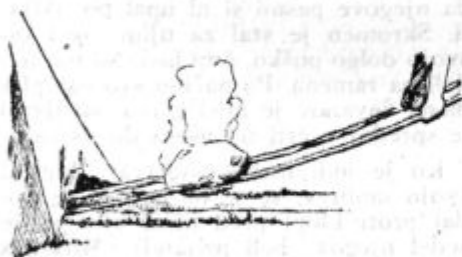

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

»Kamenje!« je kliknil Logan. In kó je bila grmada naložena, je pokazal z desnico na nekatere velike poljske kamne, ki jih je Mirko takoj prinesel in jih na Indijančevo povelje položil na pripravljeno grmado. Indijanec pa je bil medtem prinesel ogenj iz ognjišča in les je bil naenkrat v plamenih. Medtem se je že tudi vrnil mladi Indijanec iz gozda s šopom svežih rastlin. Kaj hitro jih je bil našel po Loganovih navodilih. Logan je natančno pregledal sleherni list, nakar je vrgel šop v krop na ognjišču.

Tako so spravljali razbeljene kamne v šotor

Zdaj so vsi trije možje začeli graditi ogrodje iz tankih stebelc in kolov, vse to v bližini grmade. Na ogrodje so položili nekaj bivoljih kož, kakršne je Mirko v velikem številu kupoval od Indijancev. Kjerkoli je bila odprtina ali luknja, takoj so jo zapolnili in pokrili, da ni mogel v šotor prodreti noben pihljaj in prepah.

Četudi Mirko še ni prav vedel, kaj Logan namerava, je vendar imel polno zaupanje vanj in je razveseljenih oči opazoval preizkušnega, samozavestnega indijanskega glavarja, ki je zdajci stopil v hišo, da poizkusi zdravilni rastlinski čaj. Logan je čaj nekoliko ohladil v dveh posodah, potem pa je velel

materi, naj nekoliko privzdigne sinčka v postelji. Pol nezavestnemu otroku je Logan z brezmejno potrpežljivostjo in previdnostjo počasi vlival čaj v usta.

Prestrašena sta ga izprva hotela Mirko in njegova žena odvrniti od tega, saj sta vendar bila po tedanjih nazorih prepričana, da jima bo otroka spravil v smrt. Kdo pa je še kdaj slišal, da je treba mrzličnemu bolniku dati pijačel. Toda Logan je pogledal otrokovo mater in je dejal resno in prepričevalno:

»Sestra, zaupaj!«

Bilo je toliko prepričevalnosti v njegovem glasu in še več v njegovem pogledu, da je mati molče privolila. In tudi Mirko je — čeprav še nekoliko s strahom — zaupal rdečemu prijatelju. Ko je sinko dobil vase skodelo čaja, je Mirko stopil spet iz hiše, da pomaga Loganovemu spremljevalcu napolniti nekaj velikih posod z vodo in jih postaviti ob šotor.

Logan je zavil otroka v odeje, ga vzel na roke in ga naglo ponesel v šotor, katerega je takoj nato zagrnil za seboj.

V šotoru je Indijanec položil mlega bolnika na pripravljeno ležišče, na količje.

Tekumsch — tako se je imenoval njegov mladi spremljevalec — je bil medtem izgrebel kakšno ped globok jarek, ki je vodil od goreče grmade vse tja pod ležišče v šotoru. Zdaj je valil s pomočjo dveh palic nekaj razbeljenih kamnov iz ognja v jarek in ju je spravil po njem v notranjost šotora. Logan je na oba vлил vode in dvignila se je močna para, ki je kmalu napolnila mali šotor, iz katerega ni mogla dosti uhajati.

Spet so se hoteli starši vmešati, toda rajši so se obrzdali. Samozavestni nastop krepkega Indijanca, brezpogojna ubogljivost spremljevalca Tekum-

seha, ki je očitno molče vse odobral, sta očeta in mater navdala z novim upanjem.

Namen indijanskega glavarja je bil, da pripravi malega bolnika s pomočjo vročega čaja in pare do potenja in da tako uniči mrzlico. Mirko in njegova žena sta zdaj prinašala vedno znova vode iz bližnjega potoka, polagala sta drva na ogenj, valila vroče kamenje v šotor in jemala že porabljeno kamenje spet na prosto. Medtem je bilo treba sproti cepiti drva in venomer paziti, da ne nastanejo odprtine v šotoru, skozi katere bi uhajal vroči dim. Tekumseh je pomagal, kolikor je le mogel. Kar pa je bilo špranj v šotoru, je skozi nje bolj in bolj udarjala para. To je bil dokaz, da je v šotoru toliko pare, da zadostuje za zdravljenje. Logan je držal otroka na ležišču, pri tem pa je še vedno vzpodbujal one zunaj: »Le še kamenja, le še vode!«

Tako so se pri vročem dnevu tiho in urno borili za mlado življenje. Čez čas so se začule mračne melodije iz šotora. Logan je pel indijanske pesmi rotenja. Pri tem se je oglašala čarobna ropotulja, ki jo je glavar nenehno vrtel. Logan je bil preveč pameten, da bi verjel, da takšno rotenje kaj pomaga k zdravljenju. S svojim petjem in ropotuljico je samo hotel malega bolnika pomiriti. Saj drugega pomena itak nimajo vsa rotenja indijanskih čarovnjakov, ki jih nevedneži tako radi zasmehujejo kot tepe ali separje.

Ko je poteklo pol ure, je dal Logan nova navodila. Kmalu nato je razgrnil odeje pri vhodu in je z malim bolnikom v naročju hitel nazaj v hišo. Tu je z že pripravljenimi pogretnimi odejami močno drgnil fantka in ga potem vročega položil na ležišče ter ga skrbno pokrival. Fantek, ki prej ni imel glasu več, je zdaj še nekoliko ječal in celo zakričal, nato pa hitro zaspal. Po nekaj minutah se je začel potiti, še hujše kakor prej v šotoru. Logan je stal s starši in svojim mladim indijanskim spremljevalcem ob ležišču malega bolnika in si je globoko oddahnil. Potem je rekel pristržno:

»Dobri duh nam bo naklonjen! Malo sinje oko mora zdaj spati, brat moj. Ko se zbudi bo bolezen zbežala iz njega. Tako upam. Pokrijte ga še z odejami in pazite, da bo vedno na top-lem!«

Mlada mati je jokajoča pokleknila ob otrokovi postelji. Silna živčna napetost zadnjih ur se je zdaj sproščevala, vrnilo se je dobro upanje. Mirko je ganjen dal rdečemu prijatelju desnico in stisnil njegovo. Tudi njegove oči so bile solzne.

»Hvala ti, brat moj!«

To je bilo vse, kar je mogel reči. Bil je prav tako redkih besed, kakor Logan.

Vsi trije moški so se podali iz hiše. Logan je dvignjenih rok stopil solncu nasproti, ki je že počasi tonilo na zapad. Zaprl je oči in je svečano resno izgovarjal indijanske besede na čast do bremu duhu rdečih otrok. Prosil je za življenje bolnega dečka. Njegov govor se je izpreminjal v tiho pesem, zapeto z globokim, enoličnim, mračnim glasom. Mirko in Tekumseh sta strmeča stala ob njem. V Tekumsehovih očeh je žarela ljubezen in spoštovanje do indijskega glavarja. Tekumseh je bil glavarju enak v postavi in močeh, morda je bil še okretnejši od njega, toda njegove pesmi si ni upal ponavljati. Skromen je stal za njim, oprt ob svojo dolgo puško, črni lasje so mu padali na ramena. Po načinu svojega plemena Šavanov je imel glavo ostrizeno le spredaj v črti od ušesa do ušesa.

Ko je indijanski poglavar končal svojo molitev, se je okrenil in se podal proti klopi pred hišo, kjer je že sedel njegov beli prijatelj Mirko, s hrbtom naslonjen ob leseno steno. Indijanec pa se ni vsedel na klop, marveč na tla, vzel je svojo dolgo, umetno rezljano in okrašeno pipo, ki jo je nosil na traku okrog vratu, in je začel molče kaditi. Tekumseh se je vsedel nedaleč od njega. Nikoli bi mu ne bilo padlo na pamet, da bi v navzočnost belcev kršil staro šego, ki je velevala mlajšim pokornost, skromnost in molk. V tem pogledu so mladi indijanski možje že od nekdaj lahko služili belcem za zgled. Tekumseh ni kadil, tudi to bi bilo v glavarjevi družbi nedostojno. In vendar je bil »k skoku pripravljeni planinski lev,« kakor se je po indijansko glasilo njegovo ime, takrat že v šestindvajsetem letu.

Dalje prihodnjic.

Vidovo potovanje

Spisal Marjan Smole, uč. VI. razr. v Žužemberku

5.

Delavci, ki so bil ob progi zaposleni, so ga vsega polomljenega odnesli v bolnišnico. Bil je močno poškodovan in več tednov je moral ležati v postelji. Toda v bolnišnici se mu je vendarle dobro godilo, ker je imel dovolj hrane.

6.

Ko so ga zdravega odpustili iz bolnišnice, se je peš odpravil dalje. Hodil je noč in dan, v žepu ni imel niti dinarja in tako je naposled ves truden in lačen omagal. Sedel je ob cesti na kamen in bridko zajokal.

7.

Tedaj so se pripeljali po cesti potujoči igralci. Vzeli so Vida s seboj. Dali so mu jesti in v vozu je legel, se naspal in odpočil. Obljubil je lastniku voza, da se bo učil raznih umetnij, da bo tako pomagal potujočim igralcem služiti kruh.

8.

Kmalu se je Vid začel učiti hoditi po vrvi. Lastnik voza pa je zelo grdo ravnal z njim, dostikrat ga je pošiljal lačnega spat, prètepal ga je in tako je začel Vid razmišljati, kako bi mogel ubožati.

(Dalje prihodnjič).

Milan je hotel spoznati kmetiško življenje

Milan je dijak, že mali gimnazijski maturant. Zadnjič ga je premotil razpis strica Matica, ki je želel, da bi mu otroci popisali kmetovo življenje. Toda joj! Naš Milan se je zastrmel v vrstice, belil si je glavo, pa nič. Vse raz-

mišljenje o kmetu je bilo zaman: Milan ni vedel ničesar napisati o našem, slovenskem kmetu. Pa ni sam kriv temu! O ne! Krivdo imajo odrasli, ki mu niso dali prilike, da bi si ogledal kmetovo življenje od blizu in bi tudi sam zavihtel motiko. Niti v šoli, niti doma ni slišal ničesar o trdem življenju našega slovenskega kmeta. Samo tu pa tam je slišal kakšno povest, v kateri je bilo popisano, kako kmet vriska od jutra do večera.

Kaj je hotel naš Milan. Vsedel se je v vlak in se odpeljal iz Maribora v Ljubljano poizvedovat, kakšno je kmetovo življenje. Moral je vedeti, sicer ne bo mogel odgovoriti na razpis. V Ljubljani je šel naravnost k stricu. Ta mu je povedal marsikaj in Milan je napisal to, kar ste Jutrovčki že brali.

Ali dečku ni dalo nekaj miru. On, slovenski sin in še četrtošolec povrhu, pa da ne bi nekaj več vedel o kmetovem življenju?! Temu vprašanju mora

priti na vsak način do dna!

Takoj se je posvetoval z očetom. Skupno sta sklenila, da bo šel Milan k svojem stricu. Toda ne k ljubljanskemu, temveč k tistemu, ki ima kmetijo pod zelenim Pohorjem. Kmalu so bile tu velikonočne počitnice in dečko jo je mahnil ven na deželo.

Tam je Milan širom odprl oči. Mnogo je videl in slišal dan za dnevem novega, o čemer se mu prej še sanjalo ni. Kmalu se je seznanil z vaščani in je pridno hodil na obisk k nemu in drugemu. Vse ga je zanimalo: živinoreja, sadjarstvo, poljedelstvo, setev in drugo. Milan je povsod prisluhnil pogovorom in z marsikom se je tudi sam pomenil. Tako je vse bolj in bolj prodiral v kmetovo življenje, spoznaval je njegove težave in tegobe.

Žal, so dnevi velikonočnih počitnic naglo hiteli. Milana pa ni nikamor vlekle. V tem času se je namreč že spoznal s svojimi vrstniki, štirinajstletnimi dečki. Z njimi je hodil naokoli, se pomenkoval in odkrival tajnosti prirode.

Dva dni pred svojim odhodom je staknil Milan Brodarjevega pastirja, ko je pravkar cepil drva. Poznala sta se že iz tovarišije. Milan je pastirja veselo pozdravil, ta pa mu je ponudil sekuro, češ, naj poizkusi malo cepiti. Res je vzel študent v roke trdo toporišče in jel mahati po polenih. Med tem je pastirček zlagal drva. Toda Milan ni dolgo vzdržal. Potne kaplje so mu stopile na čelo in globoko je dahnil: »Dovolj imam!«

»Dovolj?« se je začudil pastir Martin. »Veš da, saj nisem vajen trdega dela.«

»Rad ti verjamem. Ti si meščan. Glej, jaz se pa že od nekaj ukvarjam s takšnim poslom.«

»Čuj, zdi se mi, da nisi tu domač?« je menil Milan.

»Ne, nisem. Za pastirja služim.«

»Od kod si pa prav za prav doma? Kje so tvoji starši, bratje, sestre?«

V tem hipu je spreletel Martinovo lice trpek nasmeh. Iz oči je zasijala

nema žalost, ki jo je pa takoj udušil. Tožno je spregovoril:

»S Kozjaka sem, tri ure hoda od tod. Ze šest let sem tu. Sicer pa to tebe ne zanima, ti imaš dobro življenje.«

»No, le pripoveduj. Rad bi izvedel malo več o tvojem življenju.«

»Pa prav. Čuj torej. Doma sem tam visoko zgoraj na Kozjaku. V leseni koči smo prebivali poleg očeta in matere še štirje otroci. Tesno nam je bilo v ozki kuhinji in mračni sobi.

V hlevu je meketala koza, okrog bajte pa se je podilo nekaj kokoši. Majhen vrt je bil obdan z razpadajočo ograjo, višje zgoraj pa je ležala njivica, dolga svojih trideset korakov.

To, kar sem ti naštel, je bilo vse naše premoženje. Bilo ga je bore malo za šestero ljudi.

Oče je hodil drvarit, da je prislужil nekaj ubogih dinarjev za mast, sol, obleko, čevlje, luč itd. Težko je delal za nas in mnogo noče smo doma trepetali zanj, ko so zunaj besneli viharji in je grom pretresal ozračje.

Oče je prihajal ob sobotah domov zbit in zdelan. Vsakokrat je prinesel zaslужek in z materjo sta potem računala dolgo v noč. Toda, vedno manj so plačevali trgovci z lesom drvarjem. Otožen je prihajal oče domov z nekaj dinarji v žepu. Proti materi je takrat takole govoril: »Ves teden sem jim delal hujše, kakor živina. In za to delo so mi milostno navrgli teh nekaj dinarčkov!«

V hišo se je tedaj naselil glad. Lačni in raztrgani smo prosili mater, naj nam da košček kruha. Pa ga ni bilo!

V tej stiski so se odločili starši, da me dado osem let starega služit za pastirja. Peljali so me k bogatemu kmetu Goličniku. Jokal sem se in prosil, pa vse ni nič pomagalo. Končno sem se potolažil in ostal.

Prve dni je bil Goličnik z menoj zelo prijazen. Tudi k delu me ni preveč obremenjeval. Polagoma pa je pokazal svoj pravi obraz. Za vsako najmanjšo pogreško pri delu sem jih pošteno dobil, tako da sem hodil včasih ves prebit naokoli. Ko se je začel poletni čas, sem moral vstajati že ob peti uri zjutraj. Nikdar se nisem mogel dovolj naspiti. Vedno večja izmučenost se me je lotevala. K temu pa še za nameček vsak dan klofute, brce in zmerjanje!

V meni je klujuvalo. Potihem sem si govoril: »Pobegnili bom!«

Dan za dnem je bilo trpljenje hujše. Zato sem se enkrat nenadoma odločil in pobegnil kar s paše. Kam bom šel, na to še pomislil nisem. Le bežal sem, bežal...

Kako dolgo sem tako tekel, tega nisem vedel. Ustavil sem se šele v dolini, ves spehan in truden. Odpočil sem si malo, nato pa krenil dalje v svet. Pod večer sem prispel sem, kjer sem ostal do danes.

Ze šest let sem pri tej hiši. Starši so me med tem našli in tudi že obiskali. Toda to je bilo vsako leto le dvakrat, trikrat, pa še takrat samo za kratek čas. Nič boljše se jim ne godi sedaj, kakor se jim je takrat, ko sem bil še doma. Oče še vedno prav slabo zasluži, kruha je malo.

Jaz sem zadovoljen. Jesti imam dovolj, gospodar je dober z menoj in z vsemi. Letos sem skončal štirinajsto leto in sem torej tudi šole prost. Sedaj se bo seveda šele začelo za mene pravo težko delo od zore do mraka. Zjutraj bo treba vstajati že ob štirih, včasih še prej. Potem se bodo pa vrstila težja in lažja dela do pozne noči. To sekanje drv, ki si ga pravkar poizkusil tudi ti, je prava igračka v primeri z drugimi opravili. Pa kaj, tebi se ne bo treba mučiti, dočim bom jaz vse svoje življenje garal in se pehal za borni kos kruha!

Martin je sunkoma vstal. Vzel je sekuro in iveri so začele leteti zopet na vse strani.

Milan se je poslovil in odšel je svojo pot, želeč pastirju vso srečo. Zamišljen je krenil po vasi.

Čez dva dni je moral Milan zopet domov v Maribor. Kolesa vlaka so drdrala enakomerno pesem. Med tem pa je razmišljal Milan o mladem kmečkem hlapcu Martinu.

Doma je veselo stopil k očetu in mu stisnil roko. Pa ni mogel dolgo strpeti. Z resnobo v obrazu je pripovedoval Martinovo zgodbo, zraven pa še vse ono, kar je videl in slišal, ko je bil pri svojem stricu pod Pohorjem.

Milan je sklenil, da bo napisal stricu Maticu dolgo pismo o življenju slovenskega kmetiškega ljudstva, ki ga je sedaj поблиže spoznal. Morda je to že storil. Lahko pa da še bo. Vprašajti ga!

S. D.

Jutrovčki pišejo

Moja mati! Moja mati je delavska žena. Že pol leta boleha. Bolezen jo je strla. Potrta in zamišljena hodi po sobi. Trudi se, da nasiti pet lačnih želodčkov, ki vedno silijo vanjo: »Mati kruha«! Zvečer, ko sanjamo v sladkem snu, sedi ona pri dremotni svetilki in nam krpa obleko. Brema, ki ga mati prenaša, je bridko. Koliko solz, ki ji grene življenje, pretoči mati. A njena ljubezen je nedosegljiva. Vsako dejanje doseže mati s svojo neizmerno ljubeznijo. Mati si pritrga od svojih ust, samo, da nasiti lačne kljunčke. Zjutraj je prva na nogah. Njena ljubezen jo stane v mnogih primerih njen najdražji zaklad — svoje življenje.

Z zavestjo napora matere, hočem njen trud povrniti z vsemi mojimi silami. Moja pridnost in ljubezen do nje, napravita v meni vtis neizmerne blaženosti, ki spremlja vsakega človeka ljubečega svojo mater.

Zavolovšek Miroslav, uč. 2. r. viš. n. š. Trbovlje I.

Moja zlata mamica. Najlepši biser za mene na svetu je moja zlata mamica. Ker ona me neguje, uči in skrbi za mene. K materi se otrok vsak čas lahko zateče, ker tam najde tolažbo in uteho. Vsako nadomestilo se dobi na svetu, samo prava, dobra mamica ne. Noben človek nima tistega srca za otroka, kakor lastna mamica. Ko bom dorasla, ji bom vse povrnila, ker ona me je negovala. Mamice ne smemo žaliti.

**Pfeifer Ljuba, Oplotnica, učenka
IV. razr. osnovne šole.**

Mati! Moja mati je neizmerno dobra. Odkar se zavedam, vem le to, da nas ljubi in uči samo lepe stvari. Nikdar še nisem na njej opazila kaj slabega. Od ranega jutra do pozne noči se trudi in dela, a vendar nikdar ne kloni. Ko sem bila še majhna, je vedno hodila za menoj, da se mi ni pripetilo kaj hudega. Ko sem prvič vstopila v šolo, je vedno delala z menoj in mi vcepljala v glavo prve nauke. Vsako leto in tudi še sedaj nad vse skrbno zasleduje moj napredek v šoli. Vsak dopoldan, ko delam nalogo in se pripravljam za šolo, dela z menoj, mi svetuje in pomaga. A poleg tega še

vedno šiva, pere... Nad vse sem ji hvaležna za njene dobrote in nauke. Dati ji nimam ničesar, hočem pa prositi Najvišjega, da mi ohrani nedolžno srce, da ji ostanem vedno hvaležna. Trudila se bom, da ji z lepim vedenjem v šoli in doma lajšam težke dneve življenja.

»O, mati, moje življenje, ohrani naj Te Bog še mnogo let, da Ti povrnem nekaj samo drobtinico Tvoje velike ljubezni!«

Marica Kelnarič, dij. III. c. razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Tvojega novega natečaja se hočem tudi jaz udeležiti, zlasti zato, ker je posvečen našim dobrim in požrtvovalnim mamicam. Kaj so otrokom matere, vejo tisti, katerim so dobre mamicе že umrle. Mi, ki jih še imamo, ne znamo ceniti dobrot, ki nam jih izkazujejo naše dobre, nenadomestljive mamicе. Zato hočem biti priden in ubogljiv ter s tem nekoliko olajšati skrb, ki jo ima z menoj in z mojimi bratci in sestricami. Mnogo bi Ti še lahko pisal, ali da ne bi zavzel preveč prostora, moram končati s temi skromnimi vrsticami. V nadi, da me boš uvrstil med svoje »Jutrovčke«, Te najlepše pozdravlja

Franc Cvirn, učenec 2. razr, višje narodne šole, Blanca ob Savi.

Moji mami! Ne najdem dovolj lepih besed, da se ti zahvalim za vso tvojo skrb in dobroto. O, koliko si se trudila, ko sem bil majhen. Učila si me govoriti, in v tvoje veliko veselje sem spregovoril prvo besedo »ma-ma«. Kako žalostna si bila, ako sem bil bolan, čula si pri meni noč in dan, se trudila. samo da sem okreval. Še majhen sem bil, ko si me naučila molitvico, katero še danes molim. Tvoje dobro oko čuva vedno nad menoj. Obljubljam Ti, da ostanem priden in da te ne bom nikoli več žalil.

Marko Žigon, uč. II. a razr. na Vrtači Ljubljana.

Dragi stric Matic! Zelo sem se razveselila, ko sem čitala Tvoj novi natečaj, pod naslovom »Moja mati!« Mati! Kako krasno zveni ta beseda! Kaj si moramo

sploh predstavljati, ako slišimo to lepo besedo. Jaz si predstavljam mater kot najdragocenejši kamen, ki je posut s stotisoči krasnih biserov. Vprašali bode: »Kateri so ti biseri?« Nešteto jih je, a najbolj krepko zvenijo ti-le: Materina požrtvovalnost, usmiljenje, popustljivost, ljubezen, radost, postrežljivost in nešteto drugih! S čim naj poplačamo svojim mamicam te dobrote? Ni besede na svetu, s katero bi morala izraziti svojo hvaležnost do nje. Mnogo otrok je, ki bi radi izkazali spoštovanje in hvaležnost do njih, toda mrtve so! — Njihov materinski dan se bo pa obhajal v nebesih, kjer bodo nadomestili njihove otroke božji angelčki.

Zorinič Danica, Slov. Bistrica, uč. III. b razreda.

Moja mati! Koliko dobrega mi je že storila mati! Koliko zvezkov, knjig in drugih šolskih potrebščin mi je nabavila! Nikdar bi ji ne mogel povrniti tega, kar mi je dala mati! Koliko noči je prečula, ko sem bil bolan. Prva beseda otrokova je »mama«. Tudi v prirodi je mnogo, mnogo primerov za materino ljubezen. Ko so nekoč otroci ugrabili mlade vrabčke iz gnezda, je samica vsa žalostna letala okrog in žalostno čivkala. Ko sem rekel otrokom, naj dajo vrabčke nazaj v gnezdo, je veselo čivkajoč legla nanje in jih pogrela. Bliža se veliki materinski dan in na ta dan ji bom voščil vse najbcljše za njen god.

Krušnik Vekoslav, dijak II. d. razr.

I. drž. gimn. v Ljubljani.

Mati, Ti zaklad vse lepote in dobrote!

Ker si Ti, o prebлага mati, moja največja dobrotnica na svetu, zato se obračam prav do Tebe, draga mati. Ali veš, kako si se trudila v moji zgodnji mladosti zame, me negovala, učila govoriti in moliti in ob meni bolniku pretakala bridke solze — vem, da vse veš. Ob moji ljubezni si trpela huje nego jaz, saj Tvoja ljubezen do mene je neizmerna. Potom moje boleznj so se pokazale na Tvojem licu gube, ki so se vdirale v mlado kožo. Vem, koliko si trpela, a jaz, bila sem slepa in nisem čutila Tvoje ljubezni. Bila sem neubogljiva, kolikokrat sem razžalila Tvoje srce. Vsaka solza, ki je privrela iz Tvojih trudnih prs, me skeli v mojem srcu bolj kakor greh. Težki udarec, ki je

ranil Tvoje srce, je bil moj. Ker pa moja mati vem, da si neskončno dobra, Te prosim, odpusti mi vse, čuvaj moje telo in sprejmi moje srce. Tvoje delo, ljubezen in skrb Ti hočem povrniti z ljubeznijo, ubogljivostjo in častjo. Tvoje srce je napolnjeno z najlepšimi dragulji, to so vse dobre lastnosti, posebno pa ljubezen. Zatorej se stekajmo k materi, da naš čuva vseh nadležnih misli in skrbi.

Maroh Danica, učenka I. letnika obrtne šole »Vesna« v Mariboru.

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam. Že večkrat sem prijela peresnik v roko, da bi Ti napisala pisemce, toda vselej sem se zbala požrešnega koša in sem ga odložila. Sedaj pa sem se že oju-načila in sem se poslužila tvojega novega natečaja, da Ti opišem življenje svoje matere. Od ranega jutra do poznega večera sem trudi moja mati. Poleg tega pa ima še mnogo skrbi. O, kako sem vesela, da imam še ljubo mamico. Kaj bi počela sirota brez mamice na svetu? Ona je ves moj zaklad? K njej se zatečem, če mi je hudo pri srcu. Mati me uči govoriti lep materinski jezik. Mati bedi pri meni, kadar sem bolna, pozno v noč. Potem, ko vidi, da že vsi spimo, si šele upa zatisniti oko ter za trenutek zaspi. Kako je žalostna, če v šoli ne znam, ali pa če prinesem domov v zvezku dvojko. Zato naročam vsem »Jutrovčkom«, naj se pridno uče, da bodo s tem olajšali svojim mamicam vsaj malo skrbi. Naj ljubi Bog ohrani naše mamice še veliko let!

Gabrijela Longer, učenka II. c. razr.

II. drž. gimn. v Ljubljani.

Moja mati. Moja mati je pridna in zelo rada dela. Če časih ni kaj v redu, je tudi huda, stara je 41 let. Zna kuhati, šivati in izučena je za gostilničarko. Zjutraj zgodaj vstane, skuha zajtrk, potem pospravlja v sobi, kuhinji in gostilni. Zelo rada jo imam. Za kar jo prosim, mi kupi, a moram jo tudi ubogati. Vsak otrok mora svojo mater spoštovati in ubogati. Mati je srednje velikosti, tudi srednje debelosti in lase ima črne. Tako sem popisala svojo zlato mamico.

Pukl Amalija, II. razr. mešč. šole v Vojniku.

(Dalje.)

Listnica uredništva

B. S. *dijak v Lj.*: »Mlada pota« oblikovno prav dobro, vsebinsko pa neprimerno za mladinski list!

★

R. F. *dijak v Lj.*: Pesem »Za slovo« ni primerna za »Mlado Jutro«. Sicer pa: roditelj »dnij« je še po starem pravopisu, ki se ga Ti gotovo nisi več učil. Vobče se mi zdi vsa reč nekam znana... Ali ne veš, kaj pravi 7. božja zapoved? Nu, torej ne plankaj! Če se pa vendarle motim, mi nikar ne zameri in počakaj, da prideš v peto šolo. Tam imajo fantje patent, da jih sme v prostem času luna trkati. Stric Matic.

★

F. L. in P. J. *dijaka v Ljubljani*: Križanki sta sicer dobri, vendar ju ne moremo sprejeti, ker nista risbi izvlčeni s tušem. Besedilo križanke mora biti spisano na posebnem listu, prav tako tudi rešitev. Številke v križanki morajo biti majhne, vendar različne in zmerom napisane v levem kotu vsakega kvadrata.

★

M. Z. *iz Celja*: V krog Jutrovčkov sprejememo vsakogar, kdor nam pošlje dobre spise, ne glede na to, ali so njegovi starši naročeni na »Jutro« ali ne. Pri razdelitvi nagrad pa odloča žreb! Torej le pogumno in veselo — na delo!

Posetnica I

Erika Copata

Kaj je ta gospa?

Posetnica II

Ena žepkova

Kaj je ta gospa?

Prime Franjo — *dijak*:

V šoli

*Zdaj je zlati čas učenja,
vsi moramo v šoli biti,
mirno in brez govorjenja
tiho sedet in se učiti.*

*Prekrasni v šoli so prizori:
poklican kdo je iz klopi;
profesor mu veli: »Govori!«
On grdo gleda — in molči...*

*Pa romajo v klopi dijaki;
mrki so njih obrazi, maščevalni.
Čveki so taki kol vijaki
časih so prav katastrofalni!*

*In ob semestru! Joj, prejoj!
Priateljček, nič se ne boj!
Ker pač nihče ni prav nič znal,
vsem je razrednik slabo dal.*

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. oče, 4. ena, 6. Ant, 8. trg, 10. nož, 12. sen, 14. par, 16. vol, 18. jez, 20. sin, 22. dom, 24. čar, 26. je, 28. ol, 30. kos., 32. kip, 34. joj, 36. Rab, 38. zob, 40. Job, 42. bik, 44. čaj, 46. lan, 48. dar, 50. Vis, 52. mir, 54. on, 56. Sid, 58. čir, 60. mak, 62. Krn, 64. kov, 66. žrd, 68. tat, 70. nit, 72. in 74. Lah, 76. jug, 78. nak, 80. Dob, 82. Ra, 83. Don, 86. nič, 88. nit, 90. Rab, 92. mak, 94. rog, 96. trs, 98. mol, 100. mi, 101. pek, 104. pas, 106. ras, 108. dež, 110. li, 111. rt.

Navpično: 2. če, 3. ena, 5. Ant, 7. trn, 9. gos, 11. žep, 13. nav, 15. roj, 17. les, 19. zid, 21. noč, 23. maj, 25. rek, 27. jok, 29. lok, 31. sij, 33. por, 35. jaz, 37. boj, 39. bob, 41. bič, 43. kal, 45. jad, 47. nav, 49. Rim, 51. si, 53. koš, 55. nič, 57. dim, 59. rak, 61. Krk, 63. nož, 65. vrt, 67. dan, 69. ti, 71. Nil, 73. naj, 75. Hun, 77. gad, 79. ko, 81. ar, 84. on, 85. Nin, 87. čir, 89. tam, 91. Bar, 93. kot, 95. grm, 97. som, 99. Lin, 102. ep, 103. kar, 105. sad, 107. sel, 109. žir, 112. ti.

